

IRASTUDÓK KÖZÖTT.

Ott ültek mind a templom csarnokában,
A gondolat csodás pengéje fénylett:
a Bibliát cserezték, teregették,
hogy új köntöst szabhassanak a népnek.

(A Bibliát Isten takarta ránk rég,
hogy a mindenség árva vándorának
az Embernek didergő lelke szabjon
évezredenként új köntöst belőle...)

Ott ültek mind acsarkodón, sötéten,
utálták egymást és véresre marták,
szívük helyén vad viperák nyüzsögtek,
kigyók sziszegtek szavaik zenéjén.

...Ekkor belépett szökén és fehéren...
Fiatál testén fénylett a ruhája:
pedig paraszti kézzel szeretetből
szőtték falusi föld-illatú évek...

Csak gyermek-módon szólt, de megmutatta:
úgy elszabdalták Izrael ruháját,
hogy koldusként áll népek lakzójában...
S álmélkodának mind a bölcseségén...

Csak álmélkodtak... Korhadt kor vezéri.
A nép aludt még bamba ájulatban,
mint barázdátlan márciusi föld...
Nem tudta, hogy mag-éhes, mert aludt még...

— Lassan kiment a vének csarnokából...
A föld már ébredt... kinok, vágyak, bűnök
s a nyugtalanság új éles ekéje
éhes barázdát vágta a világba...

Ő ment fehéren örök magvetéssel
neki az ismeretlen századoknak...
Ő ment elül... Korok konkolyhintői
sötét falkában loholtak utána...

Mécs László.